

Reservation af Kirkens Bemyndigelse med Hensyn til Anerkjendelsen af dette Ægteskab (Etscherning: Ja, det er naturligt!), og en Bemyndigelse til at dømme og virke i denne Henseende, som man skal lægge Mærke til, — og det er ogsaa kun det, jeg har forlangt, at man ikke skal gjøre Forandringer, for Kirken har faaet Form og Frihed til at udtale sig, til at dømme og til at virke. Naar man her faa stærkt henviser til den første kristelige Tid, faa er Stedet vel ikke her til, vidtløftigt at gaae ind paa at tale om Kirkeforsatninger; men jeg troer, at Enhver vil anerkjende, at det igjennem Aarhundreder udviklede Liv aldrig kan bruge de Former eller den Mangel paa Form, som det havde, da det først i sin barnlige Fylde fremtraadte. Man skal især vogte sig for at troe, at med den af Staten udtalte Frihed enhver Evang i kirkelige Forhold ophører; tværtimod, det er en Sætning, som jeg før har gjort gjældende, og som jeg er overtydet om er saa sand som nogen, at, jo mere Frihed Staten indrømmer det kirkelige Samsfund, desto mere vil det kirkelige Samsfund gjøre sine egne Former tvungende og bindende (Ja!), og de fra Folkekirken afvigende Samsfund, der nu bestaae, udtale det allerede tildeels som en afgjort Sag, at den, der ikke vil underkaste sig deres Former, eller den, der modtager en Form, som ligger udenfor, derved forlader Samsfundet; men denne Frihed har vor Folkekirke endnu ikke faaet, og Ubilligheden ligger deri, at man stiller Folkekirken og de anerkjendte Samsfund ganske anderledes end de andre Samsfund. Jeg skal ikke gaae ind paa andre Dtringer, der faldt; jeg troer, at det ved lidt Eftertanke vil erkjendes, at Forholdet mellem Kirken og de kirkelige

Handlinger og deres Benyttelse er et andet end Forholdet mellem Kirken og den borgerlige Straffelov. Men jeg skal, førend jeg gaaer til de nu foreliggende Paragrapher, blot endnu berøre eet Punkt, hvorefter den ærede Taler specielt henvendte sig til mig med en Forespørgsel, hvorvidt nemlig Evangsdaaben endnu bestaaer. Jeg har allerede ved en anden Leilighed erklæret, at, saasnart der ansøres religiøse Skrupler med Hensyn til Daabs sacramentets Gyldighed ved Børn, faa anseer jeg Udøvelsen af den foreskrevne Evang for suspenderet; men, saasnart ikke denne Grund gjøres gjældende, saasnart der altsaa foreligger en Modstræben imod Loven, der ikke har nogen religiøs Grund, en Modstræben mod den borgerlige Side af Handlingen, mod Navngivelsen og Fastsættelsen af Individets Fødsel, saa troer jeg, at Evangen bestaaer og er berettiget (Hør!), og den samme Evang. maatte komme til Anvendelse imod dem, der ansøgte Samvittighedsgrunde, saafremt de ikke vilde underkaste sig alt det Borgerlige af Handlingen, saafremt de nægtede at melde Børnets Fødsel og at lade det ved dets Navn indføre i Ministerialbogen; i saa Fald er Evangen lovlig og nødvendig, og saa er ingen enkelt Mand berettiget til at lade den falde bort.

Jeg gaaer nu nærmere over til de Paragrapher, der foreligge. Det er en Trøst, naar man skal gaae ind paa Lovbestemmelser om en saadan Gjenstand som blandede Ægteskaber og Opdragelsen deri, at man tør haabe, at Naturen vil være bedre, end Lovgivningen kan blive, og at den vil bøde paa Lovgivningens Mangler; men derfor kan man ikke lade Lovgivningen falde bort.